

Sygn. akt II KK 415/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 grudnia 2017 r.,
sprawy **O.W.**,
skazanego za czyn art. 207 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 maja 2017 r.,
sygn. akt X Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 grudnia 2016 r.,
sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu
adw. D.Ś.–M., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta
czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT,
za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016r., sygn. akt VIII K (...),
uznał O.W. za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012 roku do 15 sierpnia
2015 roku w mieszkaniu należącym do pokrzywdzonej przy ul. W. w W., znęcał się
psychicznie i fizycznie nad swoją matką D.W. w ten sposób, iż będąc pod wpływem

alkoholu wszczywał awantury domowe, używał wobec niej siły fizycznej polegającej na popychaniu, odpychaniu, ciągnięciu za włosy oraz pluciu w twarz, a także używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uznanych za wulgarne i obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 sierpnia 2015 r. g. 14:05 do dnia 16 sierpnia 2015 r. godz. 14:50, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. nakazał oskarżonemu O.W. opuścić mieszkanie położone w W. przy ul. W. zajmowane wspólnie z pokrzywdzoną D.W. na okres 2 (dwóch) lat. Ponadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.Ś.M. kwotę 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych powiększoną o odpowiednią stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz na rzecz adw. J.S. kwotę 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych powiększoną o odpowiednią stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego O.W. od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, zarzucając w apelacji na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, to jest:

1. przyjęcie, że zachowanie oskarżonego O.W. w okresie od grudnia 2012 r. do 15 sierpnia 2015 r. wypełniało znamiona przestępstwa znęcania się z art. 207 § 1 k.k.;
2. niesłuszne uznanie faktu, że pokrzywdzona D.W. nie była w stanie przeciwstawić się oskarżonemu O.W. za udowodniony;
3. niesłuszne uznanie, że oskarżony wyrządzał rażące dolegliwości psychiczne i fizyczne pokrzywdzonej;

4. niesłuszne uznanie, iż uwagi pokrzywdzonej nie prowokowały oskarżonego i nie były początkiem awantur.

II. na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne całkowite danie wiary zeznaniom pokrzywdzonej D.W. i świadka P.W., będące wynikiem naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów - zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uwzględnienie tylko okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, zaś całkowite odmówienie wiary zeznaniom świadków D.G. i D.C.;

2. obrazę § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) poprzez zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu w wysokości 756 złotych powiększonej o odpowiednią stawkę podatku VAT, podczas gdy z przepisów wynika, iż kwota ta powinna wynosić 1512 złotych powiększoną o odpowiednią stawkę podatku VAT.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego O.W. od przypisanego mu czynu; ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji; zasądzenie kosztów postępowania za pierwszą instancję w kwocie 1512 złotych powiększoną o odpowiednią stawkę podatku VAT; zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu, które to koszty nie zostały opłacone w całości, ani w części za postępowanie przed sądem odwoławczym.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt X Ka (...), nie uwzględnił apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca zarzucając: „rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku, to jest obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na

zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji oraz rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji w wyniku czego doszło do utrzymania w mocy wydanego z naruszeniem przepisów wyroku skazującego”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W., uznanie skazania za oczywiście niesłuszne i uniewinnienie skazanego O.W..

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut kasacyjny sformułowany przez obrońcę skazanego O.W. jednoznacznie wskazuje, iż skarżący zmierza w niedopuszczalny sposób do zakwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie, które stanowiły podstawę przypisania skazanemu zarzucanego mu czynu, określonego w art. 207 § 1 k.k. Ustalenia te – wbrew twierdzeniom skarżącego - zostały poddane prawidłowej kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy w W., który rzeczowo i wszechstronnie odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych w apelacji i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał powody akceptacji dla ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez Sąd I instancji, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko w tej kwestii. Tym samym stwierdzić należy, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera zasadnych argumentów, które potwierdzałyby stawiany zarzut, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k.

Obrońca, stawiając zarzut naruszenia norm prawa procesowego, polegającego na faktycznym braku rozważenia zarzutów apelacyjnych w konsekwencji zmierza do wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Nierzetelna jest sugestia skarżącego, iż Sąd odwoławczy swoje ustalenia odnośnie popełnienia czynu określonego w art. 207 § 1 k.k. ograniczył do stwierdzenia, że: *„specyfika tego opisu tj. późne, głośnie wracanie do domu, co uniemożliwiało wypoczynek starszej osobie, branie głośnych kąpieeli oraz częste nadużywanie alkoholu oraz głośnie zachowywanie się pod jego wpływem, czy używanie przemocy względem starszej osoby jaką jest D.W. potwierdza sprawstwo oskarżonego w zakresie art. 207 k.k.”* Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że sprawstwo wskazanego czynu przez O.W. zostało ustalone na podstawie całokształtu zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonej D.W. , jak również korelujących z nimi zeznań świadków: P.W., F.W. i pośrednio funkcjonariuszy policji. Jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, Sąd Okręgowy w W. w uzasadnieniu orzeczenia powołał się na ugruntowane orzecznictwo, przytoczył znamiona przestępstwa znęcania i opisał je. W tym miejscu wypada jedynie odesłać skarżącego do ponownej lektury uzasadnia zaskarżonego wyroku (vide: k- 2-6 uzasadnienia).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

as